

ξα τὸ δάσκαλο (ἐμπλεξα = ἐζήτησα τὸν λόγον) αὐτόθ. ||
"Ἀσμ.

'Σ τὸ δασκαλεύω με στείλανε, | νὰ πᾶ' νὰ μάθω γράμματα,
νὰ πᾶ' νὰ μάθω γράμματα | καὶ γράμματα δὲν ἔμαθα
Βιθυν. (Κατιρ.)

"Ἀς πάω εἰς τὸ δασκαλεύω, | ἴσως ὁ νοῦς της ἔβαλε
νὰ 'μπε νὰ μάθῃ γράμματα, | νὰ 'μπε νὰ κάμῃ θάματα
Ρόδ.

δασκαλέλι τό, ἀμάρτ. δασκαλέλ' Λέσβ. ('Αγιάσ. κ.ά.)
'Ἐκ τοῦ οὐσ. δάσκαλος καὶ τῆς ὑποκορ. κατὰλ. -έλι.
Δασκαλάκι 1, τὸ ὅπ. βλ.

δασκάλεμα τό, πολλαχ. δασκάλεμα Πόντ. (Οἶν.) δα-
σκάλεμαν Πόντ. (Σταυρ. Τραπ.) δεσκάλεμαν Πόντ. (Χαλδ.)
δασκάλιμα πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

'Ἐκ τοῦ ρ. δασκαλέω. 'Η λ. καὶ εἰς Βλάχ. καὶ Σομ.

Διδασκαλία, διδασκα, νοουθεσία 'Αθῆν. 'Ιμβρ. Κῶς Μακεδ.
(Βέρ.) Πόντ. (Οἶν. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.
'Ακαρναν. 'Υπάτ.) — Κ. Παλαμ., Γράμματ. II, 156, 174—
Λεξ. Βάιγ. Αἰν. 'Ηπίτ. Δημητρ.: "Αρχισες πάλι τὸ δασκά-
λεμα; Εἴκοσι χρόνια ἀκούω αὐτὰ τὰ πράγματα με σένα 'Αθῆν.
Δὲν ξεφεύγει αὐτὸς ἀπὸ τὸ δασκάλεμα, πὺν τοῦ 'καναν αὐ-
τόθ. Κατὰ τὸ δασκάλεμα πὺν τοῦ 'καμε, 'ἐθ θὰ τὰ βγάλῃ
πέρα Κῶς. 'Ατὰ εἶναι ξένα δασκαλέματα Οἶν. Τοῦ φτά-
νουν τοῦ λαοῦ μας τὰ γενναῖα δασκαλέματα τῆς μικροπο-
λιτικῆς Κ. Παλαμ., Γράμματ. II, 156. Συνών. ἀρμύ-
νη 2. β) Κακὴ συμβουλή, κρυφία εἰσήγησις, προτροπὴ
πρὸς τὸ κακὸν Ὀρθ. ('Αδριανούπ.) Κεφαλλ. Μακεδ. (Βέρ.
Βόιον) Παξ. Πελοπ. (Γαργαλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν.)
—Κ. Παλαμ., Γράμματ. II, 119: Τὰ ξέρω 'γὼ τὰ δασκαλέ-
ματα πὺν κάνεις 'ς τὸ γιό σου. Οὔλῃ μέρα τὸν δασκαλεύ-
εις, γιὰ νὰ με πειράξῃ Κεφαλλ. Θὰ τὸν ἀρχίσῃ με τὰ δασκα-
λέματά του καὶ θὰν τότε κἀνῃ ἴσο κι ὁμοιο του Γαργαλ.
Μὲ τρόπους καὶ με δασκαλέματα μεταμορφώνει τὸ παιδί 'ς
ἐνα εἶδος ἠθικοῦ σακάτη Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν.

δασκαλευτής ὁ, ἐνιαχ. δασκαλεύτρα Παξ.

'Ἐκ τοῦ ρ. δασκαλέω.

'Ο σύμβουλος ἐπὶ κακῶ, ἐπὶ ἐρωτικῶν ἰδίως ὑποθέσεων.
ἐνθ' ἄν. Συνών. δάσκαλος 3.

δασκαλευτός ἐπίθ. ἐνιαχ. δασκαλευτέ Τσακων. (Κα-
στάν. Μέλαν. Πραστ. Τυρ.)

'Ἐκ τοῦ ρ. δασκαλέω.

'Ο ἔχων ὑποστῇ διδασκαλίαν, καθοδήγησιν, εἶμαι δα-
σκαλεμένος (διὰ τὸ ὅπ. βλ. δασκαλέω), ἐνθ' ἄν.:
'Ἐκάνε δασκαλευτέ (ἦρθε δασκαλεμένος) Τσακων. (Μέλαν.
κ.ά.) Ἰ' ἐκὶ ἔχα δασκαλευτὰ ἀμάτη σι τσι νὰ ν' 'αλῇ (τὴν
εἶχε δασκαλεμένη ἢ μάννα της τί θὰ εἶπῃ) αὐτόθ. Ἰ' ἐδα-
σκαλεύε ὁ ἀτσε (τὸν δασκάλεψε ὁ μέγας) αὐτόθ.

δασκαλεύω κοιν. καὶ Πόντ. ('Ινέπ.) δασκαλεύου κοιν.
βορ. ἰδιωμ. Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) δασκαλεύου 'Ηπ. (Κόνιτς.)
δασκαλεύω Πόντ. (Οἶν.) δασκαλεύω Πόντ. (Σταυρ. Τραπ.
κ.ά.) δεσκαλεύω Πόντ. (Χαλδ.) γιασκαλεύω Καππ. ('Αρα-
βάν.) δασκαλεύω 'Ανδρ. 'Ικαρ. Κάρπ. Κρήτ. Κύν. Κῶς
Μεγίστ. Ρόδ. Σίφν. Χίος (Πισπιλ.) δασκαλεύγω Ρόδ.
δασκαλεύγου Εὐβ. ('Ανδρων.) Λέσβ. ('Αγιάσ. κ.ά.) δασκα-
λεύγω Ρόδ. δασκαλεύγω Κῶς Ρόδ. Σύμ. κ.ά. δασκαλεύ-
κω Κύπρ. Κῶς κ.ά. δασκαλεύγκουρ ἐνι Τσακων. (Μέλαν.

Πραστ. Τυρ. Καστάν.)

Τὸ Βυζαντ. δασκαλέω. 'Η λ. καὶ εἰς Σομ. 'Ο
τύπ. δασκαλέγω καὶ εἰς Βλάχ.

1) Διδάσκω, ἐπαγγέλλομαι τὸν διδάσκαλον Εὐβ. (Χαλκ.)
'Ικαρ. Κάρπ. Πελοπ. (Καρδαμ.) Πόντ. (Σταυρ. Τραπ.)
Στερελλ. (Αἰτωλ. Λαμ.) — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Μπριγκ.:
Ποῦ δασκαλεῖς τώρα, δάσκαλι; Αἰτωλ. 'Ιγὼ δασκάλιψα
'ς τοῦ χουριὸ αὐτόθ. Καλογέροι καὶ ἀσκητὲς δασκαλεύ-
γανε 'ς τὰ παιδιὰ τῇ δικῇ τους θρησκείᾳ 'Ικαρ. Τσοίταξε
ἢ γραῖα πῶς δασκαλεύει τῇ γοπελίτῃ 'ς τὸ γνέσιμο
Καρδαμ. || Παροιμ.

Δασκάλεψε, δασκάλεψε, | ἔμαθε ἡ Μάρω γράμματα
(διὰ τῆς ἐπιμονῆς ἐπιτυχάνεται τὸ ἐπιδιωκόμενον) Κάρπ.
|| 'Ἀσμ.

Καὶ φέρουν μέσα Χιώτισσες | δασκάλες καὶ μαστόρισσες,
νὰ δασκαλέφουν τὸ φιλι | κάθε μιανῆς με τὴν τιμὴ
Χαλκ.

Δάσκαλε, δασκάλεφον, | σκύλλ' κοβόρᾳ σώρεφον
(σκύλλ' κοβόρᾳ = περιττώματα σκύλλου) Τραπ. 2) Συμ-
βουλεύω, νοουθετῶ, καθοδηγῶ, κατηγῶ κοιν. καὶ Καππ.
('Αραβάν.) Πόντ. ('Ινέπ. Οἶν. Χαλδ.): Εἶναι φρόνιμα τὰ
παιδιὰ της, κάθε μέρα τὰ δασκαλεύει Πελοπ. (Κίτ. Μάν.)
Δασκαλεύγω τογ γούλ-λην δὴν ὥραμ, μ' εὐτὸς 'ἐμ βαίρνει
χαπάρι Κῶς. Δασκάλεψ' ἀτόνα Οἶν. Τὸν εἶχε μάρτ'ρα
κι τὸν δασκάλιψ' 'ς τοῦ δρόμου, τί θὰ 'πῇ Εὐβ. ('Ακρ.)
Καλὰ τὸν ἐδασκάλεψε Χίος. Δασκάλιψι τοῦ πιδὶ νὰ σ' ἀ-
κούῃ Στερελλ. ('Υπάτ.) Δὲν τὸν δασκάλιψα ἰγὼ, αὐτὸς
προυμύθιψι τοῦ πιδὶ (προυμύθιψι = συνεβούλευσε) Μακεδ.
(Νάουσ.) Κατὰ πὺν τὰ καταφέρνει, φαίνεται πῶς τὸν ἔχουνε
δασκαλεμένο καὶ ξεσκολισμένο ἄλλοι Κρήτ. ('Εμπαρ.) Εἶνι
δασκαλιμένους οὐ γιὸς ἀπ' τοῦν πατέρα κι κρέν' ἔτσ' (κρέν' =
ὁμιλεῖ) Στερελλ. ('Αχυρ.) Προυξινιὰ γίν' dan, δὸν δάσκαλον
θέλουν νὰ δασκαλιφτοῦν, ἂν δὸν βρίστ' εὐλουγον Λέσβ.
(Μανταμαῖδ.) Τὸν δασκάλιψα ἰγὼ (τὸν ἐνουθέτησα) Στερελλ.
('Υπάτ.) Τὸν εἶχε δασκαλέφει ἢ γραῖα (ἐκ παραμυθ.) 'Αθῆν.
Γυρ'ζι ἀπὸν σπὶτ' σὶ σπὶτ' δασκαλεύουντας τοῦν κόσμον
πειὸν νὰ ψηφίς' γιὰ προύδρον Μακεδ. (Πεντάλοφ.) 'Εδα-
σκάλεψε τὸ μικρὸ του ἐγγόνι Θ. Κολοκοτρ., Διήγ. συμβάντ.,
2, 96 Τὰ δασκαλεύτηκα ἐγὼ αὐτά, τὰ 'μαθα καὶ χόρτασα
πιά Νουμ. 16, 4 || Φρ. Εἶναι δασκαλεμένος (ἔχει νοουθετη-
θῇ) πολλαχ. || Παροιμ.

Δάσκαλε πὺν δασκάλενες καὶ νόμο δὲν ἐκράτεις
(ἐπὶ τῶν πραττόντων τὰ ἀντίθετα τῶν ὧσων διὰ τοῦ λόγου
ὑποστηρίζουν) Ρόδ. 'Η παροιμ. εἰς παραλλαγ. πολλαχ.
"Οστις παθαίνει ἓνα, δασκαλεύει ἑκατὸ (τὸ πάθημα τοῦ
ἐνὸς σωφρονίζει πολλοὺς) I. Βενιζέλ., Παροιμ.², 228, 761.
'Ανθρωπος δασκαλεμένος | σπαθὶ ἀκονισμένο
(ὁ νοουθετημένος ἄνθρωπος ἀποκτᾷ μεγαλυτέραν ἱκανότητα)
Κρήτ.

Δελεύω, λαλαχεύω, | τὸν Γιάννε μ' δασκαλεύω
(λελεύω = θαυμάζω, λαλαχεύω = θαυπέω) ἐπὶ γυναικῶν,
αἱ ὁποῖαι διὰ θαυπειῶν καὶ κολακειῶν κρατοῦν πιστοὺς τοὺς
συζύγους των) Χαλδ. || Γνωμ. Νὰ δασκαλεύῃ ξέρει, μὰ νὰ
κἀνῃ ἐξέμαθε Κεφαλλ. || 'Ἀσμ.

'Ιγές, προυνές ἱπέρασα 'πὸ κλέφτικον λημέρι
κι ἄκουσα πὺν δασκάλιβι Τότσας τὰ παλληκάρια
Θεσσ. (Πήλ.) Μακεδ. (Γρεβεν.)

Εἶχας νιὺς γιὰ τ' ἄρματα, γέρονς νὰ συμβουλεύου
καὶ γεροντᾶδες κι ἄρχοντες ἄξιους νὰ δασκαλεύου
Κρήτ.

Μιά μάννα έβοτάνιζε μαζί με τὸ παιδί της
καὶ ὅλο τὸ δασκάλευε καὶ ὅλο τ' ἀρμυρνέει

Μ. Λελέκ., 'Επιδόρπ., 24. 'Η σημ. ἤδη Βυζαντ. Βλ. 'Ιμπέρ-
καὶ Μαργαρ., στ. 343 (ἐκδ. Ε. Legrand) «πολλὰ τὴν δα-
σκαλέψασιν, πλείσια τζ' ἀναθιβάσαν». Συνών. ἀρμυρνέω
πρὸς μὲν ὅτι, σὺμβουλεύω. 3) Διδάσκω ἀνάρμο-
στα, προτρέπω πρὸς τὸ κακὸν κοιν. καὶ Πόντ. Τσακων.
(Μέλαν. Πραστ. Τυρ. Καστάν.): 'Εδασκάλεψές 'το 'ς
τὴν ψευτιά Μεγίστ. Κ' ἡ ἀλεποῦ τὰ δασκαλεύει τὰ παιδιὰ της
Κεφαλλ. 'Η ἀλεποῦ εἶχε μαζί καὶ τὸ ἀλεπουδάκι της καὶ τὸ
δασκάλευε Πελοπν. ('Ερμιόν.) Τὸν δασκάλιψαν γιὰ νὰ κάμ'
αὐτὴν τ' ζημιὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.) Πωός σὶ δασκαλεύ' γιὰ νὰ
κάμ' αὐτὲς τίς διρβαδουδ' λειές δὲν ξέρουν (διρβαδουδ'-
λειές = ἐρωτοδουλειές) αὐτόθι. Τ' δασκάλιψι νιὰ χαρὰ
d' κονπέλα μας, γ' ναίκα! (ἐνν. εἰς ἐρωτοδουλειές) Στε-
ρελλ. ('Αχυρ.) 'Αλλους τὸν δασκάλιψιν Μακεδ. (Καστορ.)
Μὴ δασκαλεύγης ἔτσι τὸ παιδί, γιατί θὰ τὸ χαλάσης Σίφν.
'Ηρθενε δασκαλεμένος καλὰ 'Ανδρ. 'Αν δὲ δασκαλεύιταν
αὐτός, δὲ θὰ ἔκανι τοῦ φόνου Στερελλ. (Αἰτωλ.) Δασκαλεύ' κα
καλὰ ἀπόψι ἰγώ! (ἐμαθα πράγματα πονηρὰ πού δὲν ἤξερα)
Στερελλ. ('Αχυρ.) Δασκαλεύιτι ποντὲ τέτοιους ἀνθροῦπους;
(ἐνν. δὲν κατηχεῖται εἰς τὸ κακὸν) Στερελλ. (Αἰτωλ.) 'Εν'
ἔγκου τὰ τσεῖα σὶ τὸ 'ἰν' ἔνι δασκαλέγκα πᾶσα 'ργὰ (πάει
στὴ θεῖα του καὶ τὸν δασκαλεύει κάθε βράδυ) Τσακων. Εἶχε
δασκαλέψει τὴ γυναῖκα του ν' ἀρχίσῃ νὰ ρίχνῃ χαλάζι τὰ
χαλίγια ἐπάνω 'ς τὴ σκεπὴ τοῦ σπιτιοῦ Α. Παπαδιαμ.,
Τὰ ρόδι. ἀκρογιάλ., 60. Πολλοὶ ἀρχιζητιᾶνοι τὰ ἔπαιρναν
(τὰ σακάτικα παιδιὰ) μ' ἐνοίκιο, τὰ ἐδασκάλευαν 'ς τὸ ψυ-
χολόγι κ' ἐγύριζαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ Α. Καρκαβίτσ., Ζητιᾶν., 73.
|| Παροιμ. Δασκαλιμέν' νύφ', καλὴ ν' κουκυρά! (ἐπὶ γυναικὸς
ἢ ὁποῖα δὲν ἦτο σεξουαλικῶς ἀψογος, ἀλλὰ μετὰ τὸν γάμον
παριστάνει τὴν ἐνάρετον) Στερελλ. ('Αχυρ.) Συνών. ἀπα-
νω βάνω 4, κοῦρδίζω.

δασκαλήσια ἐπίρρ. Λεξ. Μπριγκ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. δασκαλήσιος.

Κατὰ τρόπον διδασκαλικόν. Συνών. δασκαλικά, δα-
σκαλίστικα.

δασκαλήσιος ἐπίθ. ἐνιαχ. δασκαλήσιους 'Ηπ. (Θε-
σπρωτ. Κουκούλ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ οὐσ. δάσκαλος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ήσιος.

'Ο ἀναφερόμενος ἢ ἀνήκων εἰς διδάσκαλον: Πρέπ' νὰ 'ῥ'ς
δασκαλήσιον μυαλό, γιὰ νὰ τὰ ξέρ'ς αὐτὰ τὰ πράματα 'Ηπ.
(Κουκούλ.) β) Μεταφ., σχολαστικῶς ἐπιμελετημένος: Κοί-
ταξι αὐτὸ τοῦ πιδὶ, δασκαλήσιον γράψ' μου κάμ'! αὐτόθι.
Γνέματα δασκαλήσια 'Ηπ. (Θεσπρωτ.)

δασκάλι τό, Κρήτ. ('Αμάρ. 'Αποκόρ. Μαλάκ. Μύρθ.
κ.ά.) Χίος.

'Εκ τοῦ οὐσ. δάσκαλος κατὰ τύπ. ὑποκορ. Πβ. Γ.
Χατζιδ., 'Αθηνᾶ 29 (1917), Λεξικογρ. 'Αρχ., 10

Δασκαλάκι 3, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: 'Εσκολάσανε τὰ
δασκάλια ἀπὸ τὸ σκολυδὸ κ' ἔρχονται Κρήτ. (Μαλάκ.) Τὸ
ρίξανε 'ς τὸ πάλιο τὰ δασκάλια (πάλιο = πάλεμα, πάλη)
Κρήτ. ('Αμάρ.)

δασκαλιάτικα τά, Μακεδ. (Θεσσαλον.)

'Εκ τοῦ οὐσ. δάσκαλος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.

-ιὰ τικα <-ιὰ τικος, περὶ τῆς ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ., 'Ε-
πιστ. 'Επετ. Πανεπ. 9 (1913), 37 κ.έξ.

'Η ἀμοιβὴ τοῦ διδασκάλου, τὰ διδασκτρα.

δασκαλικά ἐπίρρ. ἐνιαχ. —Λεξ. Βάιγ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. δασκαλίκος. 'Η λ. ἤδη εἰς Βλάχ.,
ἀλλὰ καὶ εἰς 'Ερωτόκρ. Α 2233 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) «μὲ
μαστοριά περνοῦσαν | δασκαλικά πορεύονται».

Τεχνικῶς, ἐπιδεξιῶς ἐνθ' ἄν. Συνών. εἰς λ. δασκαλή-
σιος.

δασκαλική ἡ, πολλαχ. δασκαλική Πόντ. ('Ιμερ. Σάντ.
κ.ά.) δεσκαλική Πόντ. (Χαλδ.)

'Εκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. διδασκαλική.

Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ διδασκάλου πολλαχ. καὶ Πόντ. ('Ιμερ.
Σάντ. Χαλδ. κ.ά.): Μὲ τὴ δασκαλική μεγάλωσε τὰ πσιδιὰ
τον καὶ πάντρεψε τίς κόρες του κοιν. Δυὸ χρόνια τώρα
σπούδαζε τὴ δασκαλική Γ. Βλαχογιάνν., Ν. 'Εστ. 17
(1935), 118 || 'Ασμ.

'Α 'ἐμ-μου' ὥτσης τὸ χροῦσό, δῶσε μου σκιά μπατσίρες,
γιατί 'ποὺ τὴ δασκαλιτσή θαρῶ πῶς τίς ἐπῆρες
(σκιά = ὀλίγον, μπατσίρα = χάλκινον νόμισμα, γρόσιον)
Κάρπ. Συνών. εἰς λ. δασκαλεῖα 1.

δασκαλίκι τό, κοιν. δασκαλίτσι Κῶς κ.ά. δασκαλίξ'
πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

'Εκ τοῦ Βυζαντ. οὐσ. διδασκαλίκιον.

Δασκαλική, τὸ ὅπ. βλ., κοιν.: Τὰ βγάξει πέρα μιὰ
χαρὰ μετὰ τὸ δασκαλίκι κοιν. Αὐτὸς θὰ γεράσῃ 'ς τὸ δασκα-
λίκι ἀπάνω 'Αθῆν. Δὲ βγάνει ψωμί τὸ δασκαλίκι Πελοπν.
(Γορτυν.) Παράτησεν δὲ δασκαλίτσιν τζαὶ κάμνει τὸν ἔμ-
δορο Κῶς. Βαρὺ τοῦ δασκαλίξ' Μακεδ. (Βόιον). Βαρέθ' κα
τόσα χρόνια τοῦ δασκαλίξ' 'Ηπ. (Ζαγόρ.) || Φρ. Δασκαλίξ'
φουκαρ'λίξ' (διὰ τὸν γλίσχρον μισθὸν τοῦ διδασκάλου) Μα-
κεδ. Συνών. εἰς λ. δασκαλεῖα 1.

δασκαλικός ἐπίθ. πολλαχ. δασκαλικός Πόντ. (Σταυρ.
Τραπ. κ.ά.) δεσκαλικός Πόντ. (Χαλδ.) δασκαλίκος Γ. Ψυ-
χάρ., Ταξιδ. 3, 251 I. Δραγούμ., 'Οσοι ζωντ. 2, 155—Λεξ.
Βάιγ. Δημητρ. δασκαλ'κός 'Ηπ. (Κουκούλ.)

'Εκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. διδασκαλίκος. 'Ο τύπ. δα-
σκαλίκος καὶ εἰς Σομ.

Α) 'Επιθετικ. 'Ο ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς διδάσκαλον πολ-
λαχ. καὶ Πόντ. (Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.): Τὰ δασκαλικά τὰ δου-
λείας (αἱ ἐργασίαι τοῦ διδασκάλου) Τραπ. Δασκαλ'κὸ γράψ'-
μον κὶ δὲ θανά 'νι καλό; 'Ηπ. (Κουκούλ.) Ξεροκεφαλὶὰ δα-
σκαλικὴ χαρακτηρίζει τὴν ἐπιμονή μας καὶ τὴν προσήλωσή
μας 'ς τὸ παλιὸ ἐκπαιδευτικὸ σύστημα Σ. Ραμᾶ, Τὰ παλιά
καὶ τὰ καινούργ., 151. Μὲ ... παπαγαλισμὸ ξερωῶν καὶ κού-
φιων πατριωτικῶν λόγων καὶ σαχλοτραγουδιῶν δασκαλικῶν
I. Δραγούμ., ἐνθ' ἄν. || 'Ασμ.

Σοφίτσα μου, πουλλίτσα μου, | μικρέσσα δασκαλίτσα μ',
τὰ γράμματά σ' δασκαλικά, | τὰ λόγια σ' εἰν' τδεχέλ'κα
(τδεχέλ'κα = ἀπερίσκεπτα, παιδικὰ) Σταυρ.

Β) Οὐσ. κατ' οὐδ. γένος. 1) 'Ο διδάσκαλος εἰρων. Κρήτ.
β) 'Ο μαθητὴς Κρήτ. γ) 'Ο μικρὸς βοηθὸς ψάλτου Θράκ.
('Αδριανούπ.) Κρήτ.: 'Ασμ.

'Ιννιὰ 'κκλησιᾶς ἀσήμαναν, τὰ μοναστήρια ψάλλουν
κὶ τὰ μικρὰ δασκαλικά λέγουν τὸ Κύριε 'λέησον
'Αδριανούπ.

